

TEISIPÄEV

AVAVASTUVÕTT

Hotell näeb välja täpselt selline, nagu Phoebe lootis. See kükitab kaljuserval nagu kannatlikult ta saabumist ootav vana ja väärikas peni. Ookeani selle taga ta ei näe, kuid teab, et see on olemas – täpselt samamoodi, nagu ta oma sissesõiduteele pöörates tajus, et ta abikaasa istus raamatut kirjutades kabinetis.

Armastus oli nagu nähtamatu juhe, mis oli neid alati ühendanud.

Phoebe astub taksost välja. Veinpunasesse riietatud mees läheneb talle nii tõsise moega, et korra tundub: kõik see on juba kaua plaanitud. See tekitab temas kindlustunde, et ta teeb õiget asja.

„Tere õhtust,“ ütleb mees. „Tere tulemast Cornwalli võõraste-majja. Tohin ma teie pagasi võtta?“

„Mul ei ole pagasit,“ ütleb Phoebe.

Kui ta St Louisest lahkus, tundus tähtis kõik maha jätta: abikaasa, maja, pagas. Oli aeg edasi liikuda. Ta teadis seda, sest just selles olid nad möödunud aastal pärast lahtusistungit kokku leppinud. Nende jutuajamise lõplikkus oli Phobet rabanud: „Ole siis tubli,“ oli ta abikaasa öelnud nagu talle head päeva sooviv postiljon. Ta suutis pärast seda üksnes voodisse ronida, juua džinni toonikuga ja kuulata jääd valmistava külmkapi tekitatud helisid. Aga ega ta ei saanudki kuskile minna. Oli aeg, mil kehtisid liikumispiirangud, ja ta lahkus kodust ainult džinni ja WC-paberi ostmiseks ja pidas virtuaalseid loenguid, iga päev seljas sama musta värvi pluus, sest mida inimesed veel kandma pidanuksid? Liikumispiirangute lõppemise ajaks ta seda enam ei mäletanud.

Aga nüüd seisab Phoebe üheksateistkümnenda sajandi Newporti hotelli ees, seljas smaragdroheline siidkleit, ainus asi ta garderoobist, mille kohta saab ausalt öelda, et ta armastab seda endiselt, küllap seetõttu, et see on ka ainus, mida ta kordagi kandnud pole. Tema ja ta abikaasa ei teinud kunagi midagi nii peent, et oleks olnud põhjust seda selga panna. Nad olid õppe-jõud. Nad võtsid elu vabalt. Tundsid end õdusalt kamina paistel, väike kass süles. Neile meeldisid tavalised asjad: õlu, mis parasjagu

baarikraanist tuli; see, mida telekast näidati: toit, mida külmkapis leidis; pluus, mis nägi välja kõige normaalsem, sest üks olnud see ju riietuse mõte? Tõestada, et sa oled normaalne? Tõestada iga päev, tulgu mis tuleb, et sa oled inimene, kes võib pluusi selga panna.

Kuid sel hommikul ärkas Phoebe enne lennukile minemist üles ja teadis, et ta pole enam normaalne. Ometi tegi ta rõstsai. Käis duši all. Kuivatas juuksed. Korjas kokku sügissemestri teise päeva tarvis vajalikud loengumaterjalid. Avas riidekapi ja silmitses kõiki oma riideid, mis olid kunagi valitud seetõttu, et need nägid välja nagu pluusid, mida üks õppejõud peaks tööl käies kandma. Ridade kaupa ühevärvilisi pluuse, ta abikaasa särkide naiselikke versioone. Ta tõmbas välja halli pluusi, hoidis seda peegli ees seistes enda ees, kuid ei suutnud end sundida seda selga panema. Ei suutnud minna tööle ja seista kontoriprinteri ees ja kuulata, näol vankumatult huvitatud ilme, kolleegi pikalt-laialt rääkimas juustu üllatavast tähtsusest keskaegses teoloogias.

Selle asemel tõmbas ta selga smaragdroheline kleidi. Jalga kuldsed kontsakingad, mida oli kandnud oma pulmas. Pani kaela prisketest pärlitest kee, mille abikaasa oli nende pulmaööl sidemena ta silmle asetanud. Ta istus lennukile, jõi märkimisväärselt head džinni toonikuga ja see oli ta kurgust alla voolates nii meeldiv ja jahe, et vesivillid peaaegu ei andnudki lennukist väljudes tunda.

„Siiapoole palun, proua,“ ütleb mees veinpunases.

Phoebe annab mehele kakskümmend dollarit ja toda paistab mitte millegi tegemise eest saadud jootraha üllatavat, kuid Phoebe jaoks pole see tühiasi. Ükski mees ei ole väga kaua teda autost väljumas nähes silmapilk tõusnud. Ajast, mil ta abikaasa tema koju saabudes kabinetist välja tuli, et teda tervitada, on möödasaastaid. On tore, et sinu pärast tõustakse; tunda, et su saabumine on oluline sündmus. Kuulda kontsi mööda vanade tellistega sillutatud rada kõndides klõpsumas. Ta on alati tahtnud seda heli tekitada, tunda end loengusaali astudes suursuguse ja väarikana, kuid tema ülikool tundus olevat üleni vaipkattega vooderdatud.

Ta läheb trepist üles, möödub suurtest mustadest laternatest ja uksele vahti pidavatest graniitlõvidest. Ta astub eesriiete vahelt

fuajeesse ja seegi tekitab õige tunde. Nagu astuks ta ajas tagasi, vanemasse maailma, mis küll arvatavasti polnud parem, kuid oli vähemasti paksult sametiga drapeeritud.

Siis näeb ta hotelli registreerijate järjekorda.

See on nii pikk – sedalaadi järjekorra nägemist oskaks oodata lennujaamas ja mitte ookeanivaatega viktoriaanlikus häärberis. Ja ometigi on seal saba, mis venib läbi fuajee, mööda ajaloolisest tammepuust trepist. Ja inimesed näevad samuti valed välja: nad kannavad jopesid ja teksaseid ja tossusid. Tavalisi pluuse, mida Phoebe ikka kandis. Nad mõjuvad sametkardinate ja seintele rivistatud habetunud meeste kuldraamides portreede taustal koomiliselt argistena. Nad näevad välja nagu asjalikud kaas-aegsed kodanikud, keda nende titaani tugevusega kohvrid maa külge köidavad. Mõned neist räägivad telefoniga. Mõned loevad telefonist midagi, otsekui oleksid nad valmis igavesti selles sabas seisma, ja võib-olla ongi. Võib-olla pole neilgi enam perekonda. Phoebe tunneb viimasel ajal kiusatust niimoodi mõelda: uskuda, et kõik on üksi nagu tema.

Kuid nad ei ole üksi. Nad seisavad kahe- või kolmekaupa, mõned hoiavad teineteisel käe alt kinni, mõne käsi on paarilise seljale asetatud. Nad on õnnelikud. Phoebe teab seda, kuna iga natukese aja tagant kuulutab mõni neist, kui õnnelik ta on.

„Jim!“ ütleb vana mees käsi karu kombel laiali ajades. „Mul on nii hea meel sind näha!“

„Hei, vanaisa Jim,“ vastab noorem mees – tundub, et sisuliselt kõik sabas seisjad kannavad nime Jim. Jimid kallistavad ja tervitavad hoogsalt. „Kus onu Jim on? Juba golfirajal?“

Isegi vastuvõtuleti taga töötav noor naine paistab õnnelik olevat, nii pühendunud igale külalisele sügavalt silma vaatamisele, huvi tundmisele, mis teda nende juurde toob, ehkki kõik nad ütlevad sama ja niisiis on ka tema vastus sama: „Oi, te tulite pulma! Imetore.“ Pulmad näivad temas ehedat elevust tekitavat ja ehk ongi see nii. Ehk on ta veel nii noor, et usub: kõigi pulmad puudutavad mingil moel ka teda. Just nii tundis Phoebe siis, kui ta oli veel noor, muretsedes kuu aega

ette, millist kleiti kanda, kuigi ta jäi igas pulmas siseriingist väljapoole.

Phoebe seisab sappa. Tema ees on kaks noort naist, kelle käevangus ripuvad kaks ühesugust rohelist kleiti. Ühel neist on ikka veel kaela ümber lennu ajal kantud leoparditäpiline kaelapadi. Teisel on ülikõrge krunn ja ajakirja People sirvides tilpnevad ta laubal sassis punased salgud. Nad peavad omavahel sosinal aru, kumma lend oli hullem ja kui vana see hotell tegelikult on ja miks on inimesed nüüd korraga Kylie Jenneri pärast nii arust ära. Kas kellelegi peaks korda minema, et ta on Kim Kardashianist seksikam?

„On või?“ küsib Kaelapadi. „Mina olen alati mõelnud, et nad mõlemad on mingis mõttes koledad.“

„Minu meelest peab see tegelikult kõigi inimeste puhul paika,“ ütleb Kõrge Krunn. „Kõigi inimeste juures on üks asi, mis muudab nad inetuks. Isegi selliste juures, kelle elukutse on seksikas olla. See on nagu kuldreegel või midagi.“

Kõrge Krunn ütleb, et ta küll mõistab, et põhimõtteliselt on ta täitsa ilus, kuigi on pidanud selle tunnistamiseni jõudmiseks viis aastat teraapias käima, kuid teab, et ta igemed paistavad naeratades liiga palju välja.

„Ma pole seda kunagi märganud,“ ütleb Kaelapadi.

„Sellepärast, et ma ei naerata kunagi nii laialt.“

„Sa pole kogu selle aja, mil ma sind tundnud olen, kunagi südamest naeratanud?“

„Alates keskkooliajast.“

Järjekord liigub edasi ja Phoebe pöörab pilgu kassetitlae poole, mis on nii kõrge, et teda hakkab huvitama, mismoodi seda puhastatakse.

Kostab järjekordne „Oi, te tulite pulma!“ ja Phoebele hakkab päralt jõudma, kui palju pulmarahvast fuajees on. See on lausa häiriv, nagu selles filmis „Linnud“, mis ta abikaasale nii väga meeldis. Olles mõnda märganud, näeb ta neid korraga kõikjal. Pulmarahvas lebaskleb sirelilillal sametkatttega pingil. Pulmarahvas naaldub vastu seiniorva ehitatud raamaturiiulit.

Pulmarahvas lohistab sedavõrd futuristliku välimusega kohvreid, et need lööks vastu ka lennul Kuule. Veinpunases mehed kuhjavad kohvrid kõrgeks kindlaks torniks, täpselt suure valge sildi kõrvale, mis annab teada: TERE TULEMAST LILA JA GARY PULMA.

„Lila puhul sinu reegel igatahes paika ei pea,“ teatab Kaelapadi.
„Ma ei suuda päriselt tema juures midagi inetut leida.“

„See on tõsi,“ ütleb Kõrge Krunn.

„Mäletad, kuidas ta meie abituuriumiaasta moeetendusel pruudiks valiti?“

„Oo jaa. Mõnikord ma unustan selle ära.“

„Kuidas sa saad seda unustada? Mina mõtlen kord nädalas sellele, kui veider see oli.“

„Selle pärast, et meie karjäärinõustaja tahtis ise temaga altari ette kõndida?“

„Pigem ikka selle pärast, et mõned inimesed on lihtsalt pruudiks sündinud.“

„Ma tegelikult arvan, et karjäärinõustaja tuleb ka pulma.“

„See on imelik. Aga hea. Siis ma vähemalt tunnen kedagi, kes sellesse pulma tuleb,“ ütleb Kaelapadi.

„On ju. Ma ei tunne tegelikult ka enam peaaegu mitte kedagi,“ vastab Kõrge Krunn.

„On ju. Alates pandeemiast on selline tunne, et ahah, tuleb välja, et mul ei olegi enam sõpru.“

„Eks ole? Mu ema on põhimõtteliselt ainus inimene, keda ma tunnen.“

Nad naeravad ja räägivad seejärel kohutavaid lugusid oma lendudest ja Phoebe teeb kõik, mis võimalik, et neid mitte kuulda, pilk hunnitus fuajees kinni. Kuid see on raske. Pulmarahvas on tavalistest inimestest palju lärmakam.

Ta sulgeb silmad. Jalad hakkavad valutama ja ta hakkab esimest korda kodust lahkumise järel mõtlema, kas poleks pidanud mugavaid kingi kaasa võtma. Tema kapis on neid nii palju reas – tumesinised, seisavad jõude.

„Mida sa peigmehe kohta tead?“ sosistab Kaelapadi.

Kõrge Krunn teab ainult seda, mida Lila talle telefonis rääkis ja mida ta on internetis luurates teada saanud.

„Gary on tegelikult kohutavalt igav,“ ütleb Kõrge Krunn ja sosistab siis midagi selle kohta, et mees on X-põlvkonda kuuluv arst, kelle juuksepiir on nii napilt taandunud, et suure tõenäosusega on tal surres peaaegu kõik juuksed alles. „Kuidas *sina* tema järele nuhkima ei hakanud, kui Lila su pruutneitsiks palus?“

„Ma olen internetist eemale hoidnud,“ ütleb Kaelapadi. „Mu terapeut nõudis seda.“

„Kaks aastat?“

„Kas nad on nii kaua kihlatud olnud?“

„Mees tegi abieluettepaneku just enne pandeemia algust.“

Nad nihkuvad taas järjekorras ettepoole.

„Issake, sa vaata seda tapeeti!“

Kaelapadi loodab, et tal on ookeanivaatega tuba. „Ookeani vahtimine suurendab õnnetunnet viie protsendi võrra. Ma lugesin mingit uuringut.“

Lõpuks jäävad nad wait. Phoebe on vaikuse eest tänulik. Ta saab taas mõelda. Ta sulgeb silmad ja kujutab ette, et vaatab üle kõõgi abikaasa poole, imetleb ta naeru. Phoebe jumaldas alati ta naeru; seda, kuidas see eemalt kõlas. Nagu kaugusest kostev udupusun, mis tuletas talle meelde, kuhu minna. Kuid siis lõugab üks Jimidest: „Sealt tuleb pruut!“

„Hei, Jim!“ ütleb pruut.

Pruut astub liftist välja fuajeesse, kandes sillerdavat särpi kirjaga PRUUT, et poleks mingit segadust. Ehkki mingit segadust ei saagi tekkida. Ta on ilmselgelt pruut: kõnnib nagu pruut ja naeratab nagu pruut ja keerutab end Kõrgele Krunnile ja Kaelapadjale lähenedes pruudilikult, sest pruut saab selliseid asju endale paar-kolm päeva lubada. Ta on hetkeks kuulus; põhjus, miks kõik on siiatulekuks tuhandeid dollareid maksnud.

„Mul on nii hea meel teid näha!“ hüüab pruut. Ta ajab käed kallistuseks õieli, kingikotid tilpnevad ta randmete küljes nagu mererohust punutud käevõrud.

Kaelapadjal ja Kõrgel Krunnil oli õigus. Phoebe ei suuda pruudi juures tuvastada seda ainumast inetut asja, mis on kõigil olemas. Ta näeb välja täpselt selline, nagu temalt oodatakse: nõtke ja kleenuke oma valges suvekleidis, mille alt ei paista märkigi aluspesust. Ta blondid juuksed on sätitud nii romantiliseks ja keeruliseks palmikute rägastikuks, et Phoebe tahaks teada, kui palju ta selleks Instagramis õppevideoid vaatas.

„Sa näed kaunis välja,“ ütleb Kõrge Krunn.

„Aitäh, aitäh,“ ütleb pruut. „Kuidas teie lennud olid?“

„Tavalised,“ valetab Kaelapadi.

Nad ei maini üllatust põhjustanud kajakaparve ega hädamaandumist, sest see on ju pruut. Nende ülesanne on kogu pulmade aja pruudile valetada, rääkida, kui väga neile meeldis reis pulmapaika, tunda pärast kaks aastat sisuliselt mitte midagi tegemist vaimustust võimalusest osaleda pulmapeol Newportis.

„Millal me Garyga kohtume?“ küsib Kõrge Krunn.

„Otse loomulikult on ta hiljem avavastuvõtul.“

„Muidugi, otse loomulikult,“ ütleb Kaelapadi ja nad naeravad.

Pruut jagab neile välja mererohust kotikesed („eriolukorra varudega“) ja naised ahhetavad neist täissuuruses alkoholipudeleid välja tõmmates. Kõik on erinevad, selgitab pruut. Kraam, mille nad Garyga eelmisel kuul Euroopas reisides kokku ostsid.

Šoti viski. Rioja. Viin.

„Oo kui peen,“ ütleb Kõrge Krunn.

Pruut naeratab enda üle uhkust tundes. Uhkust selle üle, et ta on selline naine, kes ei unusta oma tohtrist peigmehega Euroopas reisides teisi naisi, kel pole niimoodi vedanud. Uhkust selle üle, et ta tuli tagasi naisena, kes teab, mida juua ja mida mitte juua.

„Olge lahke,“ ütleb pruut Phoebele nii tuttavalikult, et Phoebe tunneb end nagu mõni lapsepõlve aegadest pärit kauge sugulane. Näiteks võib-olla mängisid nad kunagi koos vanaisa rõskes keldris kabet või miskit. Ta ulatab Phoebele koti ja kallistab teda seejärel kõvasti, nagu oleks ta pruudikallistust samamoodi harjutanud,

nagu Phoebe abikaasa enne tööintervjuusid õppejõu käepigistust harjutas. „Pisike tänuavaldus nii kaugele tulemise eest. Me teame, et siia polnud lihtne jõuda!“

Tegelikult oli Phobel väga lihtne siia jõuda. Ta ei pannud posti pausile, ei kaubelnud ühtki lähikonnas elavat jõmpsikat aeda kastma ega palunud Bobil tema eest loenguid pidada, nagu ta alati enne puhkust tegi. Ta ei vaevunud isegi kõõgilaul seisvat röstrit saiapurust puhtaks tegema, ta lihtsalt pani kleidi selga ja astus majast välja ja jättis kõik endast maha nii, nagu ta polnud seda kunagi varem teinud.

„Oi, ma ...“ hakkab Phoebe ütlema.

„Ma tean, ma tean, mida te öelda tahate,“ ütleb pruut. „Kes kurat joob šokolaadiveini?“

Pruut on tasemel. Tõesti tasemel. On jahmatav kuulda kaks aastat pärast ülimat isolatsiooni kedagi niimoodi rääkimas, pärast seda, kui ta on küsinud mustade ruutude merelt oma arvutis „Mis on kirjandus?“, ja ükski neist ruutudest ei teadnud vastust, ühelegi neist ruutudest ei läinud see korda, ükski neist ruutudest isegi ei kuulnud. Phoebe küsis seda ikka ja jälle, kuni ta ise ka enam vastust ei teadnud.

Ja nüüd teda kallistatakse ja antakse ilma igasuguse põhjuseta kott šokolaadiveiniga. Kaunis võõras vaatab talle silma pärast kõiki neid aastaid, mil ta oma abikaasa talle silma ei vaadanud. See tekitab Phobes soovi nutta. See paneb teda soovima, et ta oleks siia pulma tulnud.

„Aga see on parem, kui arvata võiks,“ ütleb pruut. „Kuuldavasti sakslased armastavad seda.“

Pruut naeratab ja Phoebe näeb ta kahe esihamba vahele jäänud toidukübet. Seal see ongi: asi, mis pruudi täna inetuks teeb.

„Järgmine!“ hõikab naine vastuvõtulaua taga.

Phobel kulub hetk taipamaks, et on tema kord. Ta näeb Kõrget Krunni ja Kaelapatja juba lifti astumas. Ta võtab koti vastu, tänab pruuti ja astub vastuvõtuleti ette.

„Ilmselt tulite teiegi pulma?“ küsib naine. Ta nimi on Pauline.

„Ei,“ tunnistab Phoebe. „Ei tulnud.“

„Oi,“ ütleb Pauline. Ta paistab olevat pettunud. Tegelikult segaduses. Ta pilk vilksab eemalduva pruudi suunas. „Ma arvasin, et kõik siinviibijad tulid pulma.“

„Ma pole siin päris kindlasti pulmade pärast. Aga ma broneerisin täna hommikul toa.“

„Muidugi,“ ütleb Pauline ja tipib samal ajal klaviatuuril. „Ma lihtsalt arvan, et keegi on teinud väga suure vea. See võisin koguni mina ise olla! Te peate meid vabandama, meil napib koroona järel pisut inimesi.“

Phoebe noogutab. „Tööjõupuudus.“

„Täpselt,“ ütleb Pauline. „Nii, kuidas teie nimi on?“

„Phoebe Stone.“

See vastab tõele. See on tema nimi; nimi, mida ta on hakanud enda omaks pidama. Kuid ometi tundub, nagu valetaks ta seda öeldes, sest see on ta abikaasa perekonnanimi. Iga kord, kui ta kuuleb end seda kasutamas, tõrjub see teda mingil moel ta kehast välja. See paneb teda ennast nägema ülevalt, linnulennult, sellisena nagu pulmarahvas teda ilmselt näeb, ja ta on kindel, et nad näevad sealt ka seda ühte asja, mis on tema juures inetu: juuksed. Juustega tuleb midagi ette võtta. Ta unustas täiesti neid hommikul kammida.

„Siin see ongi,“ ütleb Pauline. Ta on nüüd nii keskendunud kvaliteetse teenuse pakkumisele, et ei tõsta isegi pilku, kui üks pulmarahvast uksest sisse astub ja põrandal Phoebe selja taga libiseb.

„Onu Jim! Oo mu jumal! Kas sinuga on kõik korras?“ karjatab pruut.

Onu Jimiga ei ole kõik korras. Ta on põrandal pikali ja karjub midagi oma hüppeliigese kohta ja ühtlasi põranda kohta, mis on kohutav, ütleb ta, tegelikult täielik pask. Veinpunases mehed kogunevad tema ümber ja hakkavad põranda pärast vabandust paluma; jah, jah, nõustuvad nad, see on tõepoolest kohutav põrand, ehkki Phoebe näeb, et see on mingit laadi Itaalia marmorist.

„Ongi olemas,“ ütleb Pauline. Pauline on kangelane. „Te olete Džässiajastus.“

„Kas iga tuba esindab mingit kümnendit?“ küsib Phoebe. Ta kujutab ette, kuidas igal toal on oma soengustiil. Oma sõda. Oma võidud väärtpaberibörsil. Oma feminismi määratlus.

„Teate, tegelikult ma ei teagi, millised kõik need teemad on!“ ütleb Pauline. „Ma olen uus. See kõik tundub minu jaoks juhuslik. Aga see on *suurepärane* küsimus.“

Ta avab sahtli, otsib õiget võtit.

„See on meie katusekorruse sviit,“ ütleb ta. „Ainus, millel on korralik ookeanivaade.“

See kõlab kätteharjutatult, nagu poetaks Pauline igale külalisele midagi sosinal, et nad saaksid end erilisena tunda. *See on ainus tuba, milles on Vanderbiltide residentsist pärit kirjutuslaud. See on ainus tuba, kus on ammendamatu varu WC-paberit.*

„Suurepärane,“ ütleb Phoebe.

„Mis teid siis Cornwalli võõrastemajja toob?“

Ehkki Phoebe teadis seda küsimust oodata, jahmatab see teda ikkagi. End sellesse paika kujutledes ei kujutanud ta end ette kellegagi rääkimas. Ta on lihtsalt väheke roostes.

„See on mu õnnelik paik,“ pahvatab Phoebe. See ei ole päris tõsi, kuid see pole ka vale.

„Oi, te siis olete meie juures varem peatunud?“ küsib Pauline.

„Ei,“ ütleb Phoebe.

Phoebe nägi kaks aastat tagasi mingis ajakirjas, ühes sellistest, mida ta luges üksnes viljatusravi kliiniku ooteruumis, hotelli reklaami. Ta silmitses viktoriaanlike baldahhiinwoodite pilte ja ookeanivaadet ning mõtles: kas keegi plaanib päriselt ka puhkust reisiajakirja lapates? Ta tundis selliste inimeste vastu viha, kuigi ei tundnud kedagi, kes võiks midagi niisugust teha. Ja ometi, päevi hiljem, kui terapeut palus tal silmad sulgeda ja oma õnnelikkude kohta kirjeldada, nägi ta vaimusilmas seda baldahhiinwoodit, kuna suutis end õnnelikuna kujutleda vaid kuskil, kus ta polnud kunagi käinud; voodis, kus ta polnud kunagi maganud.

„Noh, see on päris kindlasti õnnelik koht,“ nõustub Pauline.

Phoebe võtab võtme kätte. Jutuajamine on juba liiga kaua kestnud. Liiga palju on olnud teesklemist, et ta on normaalne, ja

ta ei maksa kaheksasada dollarit selle eest, et lihtsalt siin peatuda ja normaalset teeselda. Ta võinuks seda vabalt kodus teha. Ta tunneb tühimust, kuid Pauline'il on veel nii palju küsimusi. Kas ta soovib lisada spaapaketti? Kas ta soovib broneerida aega nende tarokaartidega ennustaja juurde? Kas ta soovib tavalist patja või kookospatja?

„Mis asi on kookospadi?“ küsib Phoebe.

„Padi,“ ütleb Pauline, „mille sees on kookos.“

„Kas see teeb padja paremaks?“ küsib Phoebe. „Kui selle sisse on kookost pandud?“

Sellist asja oleks küsinud tema abikaasa. See on Phoebe halb harjumus, kümme aastat kestnud abielu tulemus: alati ette kujutada, mida võiks öelda ta abikaasa. Isegi siis, kui teda kohal pole. Eriti siis, kui teda kohal pole. Phoebe ei osanud aimata, et temast lõpuks selline naine saab. Ent kui viimased aastad talle üldse midagi õpetanud on, siis seda, et tegelikult ei või iial teada, kelleks me saame.

„Sellised padjad on palju paremad,“ lubab Pauline. „Uskuge mind. Me laseme ühe kohe üles saata.“

Phoebe astub lifti ja tunneb kergendust, kui ukсед sulguma hakkavad. Viimaks ometi pääseb ta pulmarahvast eemale. Vahelduse mõttes teeb midagi. Hoiab käes võtit, mis ei ole tema maja oma.

„Oodake!“ hüüab naisehää.

Phoebe teab veel enne, kui pruuti näeb, et see on tema. Ta hüüab nii, nagu oleks ta selle lifti kuidagi ära teeninud. Aga keegi pole midagi ära teeninud. Isegi pruut mitte. Phoebe vajutab nuppu, et uksi sulgeda, kuid pruut libistab käe nende vahele. Need ei pörka lahti tagasi, nagu peaksid, küllap sellepärast, et hotell Cornwall ehitati 1864. aastal. Vana hotell ei tunne halastust, isegi pruudi vastu mitte.

„Raisk!“ röögatab pruut.

„Oh issand!“ ütleb Phoebe. Ta kangutab ukсед uuesti lahti ja jääb siis uskmatus täis pilguga pruudi kätt vahtima. „Teie käest jookseb verd.“

Pruut hoiab üle sõrmenukkide kulgeva veritseva haavaga kätt enda ees nagu laps ja võtab tänamata vastu pabertaskurätiku, mida Phoebe talle pakub. Phoebe vajutab nuppu ja ukseid sulguvad taas. Naised ei ütle midagi, pruut veritseb viisakalt salvrätikusse ja kabiin hakkab üles liikuma. Phoebe kuuleb, kuidas pruut püüab hingamist normi saada, ja vaatab pabertaskurätikut tumedaks muutumas.

„Mul on väga kahju,“ ütleb Phoebe. „Ma ei osanud aimata, et selline asi juhtub.“

„Oh, ma olen kindel, et kõik saab korda,“ ütleb pruut pingutusega. Ta kõhatab. „Kas te olete Gary perekonnast?“

„Ei,“ ütleb Phoebe.

„Kas te olete minu perekonnast?“

„Te ei tea, kes teie perekonda kuuluvad?“ küsib Phoebe. Küsimus tekitab temas soovi naerma puhkeda ja see on kentsakas tunne. Esimene kord mitme kuu jooksul, kui tal naer peale tuleb. Vabalt isegi mitme aasta. Sest kuidas on võimalik, et pruut ei tunne oma perekonda? Phoebe tundis oma perekonnas kõiki. Tal polnud valikut. See oli nii väike. Ainult Phoebe ja ta isa – piisavalt väike, et isa vanasse kalurionni ära mahtuda.

„Mul on väga suur perekond,“ ütleb pruut, nagu oleks tegu probleemiga.

„Ei, ma ei kuulu teie perekonda,“ teeb Phoebe asja selgeks.

„Aga te peate ühte meie perekondadest kuuluma.“

„Ei,“ ütleb Phoebe. „Ma ei kuulu ühessegi perekonda.“

See oli olnud muserdav taipamine, selline, mis hakkas lahutuse järel aegamisi tekkima ja muutus iga järgmise pühaga üha tugevamaks, kuni ta ärkas sel hommikul täiesti vaikselt majas, saades viimaks aru, mida tähendab perekonna puudumine. Ta mõistis, et see jääbki alatiseks nii: ainult tema, voodis, üksi. Enam ei kosta ukse tagant isegi ta kassi Harry näugumist.

„Aga kõik siinolijad tulid pulma. Ma korraldasin selle nii.“ Pruut silmitseb segadusse sattunult kinkekotti Phoebe käes. „See peab olema mingi eksitus.“

Pruut ütleb seda nii, nagu oleks Phoebe kõige hullem õudusunenägu, selline, mida ta on alati kartnud. Phoebe on ebakõla

ajal, mil ebakõlasid ei tohi olla. Sest pulmade ajal omandab iga väikseimgi asi ende väe – nagu Phoebe enda pulmapäeval läbi pargi vuhisenud tuuleil, mis paiskas pabertaldrikud ümber ja saatis külmajudina mööda ta selgroogu alla. Me oleksime pidanud ehtsad taldrikud võtma, mõtles ta, midagi, millel olnuks kaalu ja sisu.

„Mingit eksitust ei ole,“ ütleb Phoebe.

See on Phoebe õnnelik koht. Koht, mille Phoebe on kõigi võimalike seast välja valinud. Kuidas julgeb pruut tekitada temas tunde, nagu ei peaks ta siin olema.

„Aga kui te ei tulnud pulma, siis miks te siin olete?“ küsib pruut madalama häälega, nagu oleks ta tõeline hää viimaks võimaluse saanud. Sest nüüd, viibides privaatses ruumis koos inimesega, kes ei tulnud pulma, ei pea pruut enam pruudina käituma. Ta võib rääkida, nagu tahab. Ja Phoebe samuti. Phoebe pole Kõrge Krunn või Kaelapadi. Ta pole mitte keegi ja mitte keegi olemise juures on hea ainult see, et nüüd võib ta öelda, mida sülg suhu toob. Isegi pruudile.

„Ma tulin siia end ära tapma,“ ütleb Phoebe.

Ta ütleb seda teatraalsuse või emotsioonideta, kuna see on pelk fakt. Kuna nii see ongi. Ta ootab, et tõde vapustaks pruudi kohmetusse vaikimisse, kuid pruut paistab lihtsalt segaduses olevat.

„Ee, mida te just ütlesite?“ küsib pruut.

„Ma ütlesin, et tulin siia end ära tapma,“ kordab Phoebe, seekord kindlamalt. On hea seda valjusti välja öelda. Kui ta ei saa seda valjusti välja öelda, ei suuda ta seda ilmselt ka teha. Ja ta peab seda tegema. Ta on otsustanud. Ta on nii kaugele tulnud. Ta tunneb uksepoolte avanedes kergendust, kuid pruut vajutab nuppu, et need taas sulguksid.

„Ei,“ ütleb pruut.

„Ei?“ küsib Phoebe.

„Ei. Te ei tohi päris kindlasti ennast ära tappa. See on minu *pulmanädal*.“

„Teie pulmad kestavad terve *nädala*?“

„Nojah, kuus päeva, kui tahta tähte närida.“

„See on ... pikk pulm.“

Phoebe pulm kestis ühe õhtu. Ta oli üritanud asjaga mitte üle pingutada. Ja miks ometi? Nüüd tundub tobe, et ta jättis võimaluse midagi toredat tähistada kasutamata, kui tal selleks võimalus oli. Kuid Phoebe ja ta abikaasa olid aasta varem magistriõppe lõpetanud, harjunud elama stipendiumist ja jooma odavat veini, vaate eest kauguses kasvav kena puu. Pealegi leidis Phoebe, et pulm on paras näitemäng. Iga kord, kui ta lilli tellis või järjekordset torti proovis või sõpradele rääkis, kui õnnelik ta on, käis sellega kaasas kohutav tunne, et ta uhkeldab.

„Nädal on tegelikult praegu üsna tavaline,“ ütleb pruut tooniga, mis paneb Phoebe end vanana tundma. „Ja inimesed tulevad selleks kaugelt kohale.“

Aga Phoebele ei lähe see korda.

„See on kõige tähtsam nädal mu elus,“ palub pruut.

„Sama,“ ütleb Phoebe.

Phoebe vajutab nuppu, et ust avada, kuid pruut sulgeb selle taas ja see tekitab Phoebes viha, sellist, mis tekib üksnes siis, kui ta teel tööle liiklusummikusse satub. Kõik need tagatuled ta ees tekitasid temas alati soovi röökida ja ometi ei teinud ta seda mitte kunagi, isegi üksi enda autos olles. Tema ei olnud röökija. Polnud selline naine, kes maailmale kunagi mingeid nõudmisi esitab, ootab, et tänavad tühjeneks vaid seetõttu, et temal on kiire. Ta polnud selline nagu see pruut, kes seisab oma sillerdava särbiga, nii privilegeeritud, nagu oleks ta ainuke pruut, kes on kunagi eksisteerinud. Phoebe tahab särbi maha rebida, oma pulmapildi lagedale tuua, näidata, et temagi on kunagi pruut olnud, igaüks võib pruut olla. Isegi Phoebe.

Kuid siis kukub verine pabertaskurätik maha. Pruut nuuksatab seda üles võtma kummardudes ja vaatab siis Phoebele otsa sellise näoga, nagu oleks kogu ta elu juba rikutud.

„Palun ärge tehke seda,“ anub pruut ja see tekitab Phoebes taas tunde, nagu tunneks naine teda, nagu pöörduks üks nõbu teise poole.

„Ma teen seda hästi vaikselt,“ lubab Phoebe. „Ma võin taustaks kerge džassi mängima panna, te ei kuulegi seda.“

„Kas te teete nalja? Kas see on mingi haige vemp või midagi sellist? Kas Jim ärgitas teid seda tegema?“

Phoebe toob käekotist lagedale iidvana Discmani ja CD peal-kirjaga „Saksofon armunutele“. Üks vähestest asjadest, mille ta kodust kaasa võttis. Nende Ozarki mägedes möödunud mesinädalate esimesest õhtust. Väike motell kanjoni servas, südamekujulise kümblustünniga, mis kogu ruumi röskeks muutis. Ta abikaasa leidis CD stereomakist. „„Saksofon armunutele“,“ luges ta valjusti ja siis nad naersid ja naersid. „No pane see siis mängima, armunu,“ ütles tema ja nad tantsisid, kuni rõivastasid teineteist lahti.

„Oo mu jumal,“ ütleb pruut. „Te mõtletegi seda tõsiselt. Te teete seda siin? Oma toas? Millal?“

„Täna õhtul,“ vastab Phoebe. „Päikeseloojangul.“

Ta kavatses rõdul sigaretti suitsetada. Tellib toateeninduse. Sööb vett silmitsedes meeldiva eine. Pruugib peent magustoitu. Kuulab CD-d. Võtab sisse purgitäie oma kassi valuvaigisteid ja suigub päikese loojudes hiiglaslikus baldahhiinloodis rahulikult unne. Kõik on kiire, kaunis ja veretu, kuna Phoebe ei taha, et personal oleks sunnitud tema järelt koristama, nagu koristas ta sõber Mia pärast seda, kui ta abikaasa Tom oma veenid läbi lõikas. See on lihtsalt isekas, oli Phoebe abikaasa sellest kuuldes öelnud ja Phoebe nõustus temaga, kuna Tom jäi ellu. Kuna tundus oluline, et abikaasad peaksid millegi niisuguse osas sama meelt olema. Kuid ka seetõttu, et Phoebe on korraarmastaja, kes lähtub veendumusest, et igal raamatul on riulis oma koht ja veri peaks püsima kehas sees, isegi pärast surma, eriti pärast surma, ja kui kohutav pidi Mia jaoks olema põlvitamine ja abikaasa vere vuugivahedest välja küürimine.

„Mingit laga ei teki,“ lubab Phoebe.

„Ei,“ ütleb pruut kindlalt. „Jääb ära. See ei saa juhtuda. See ei saa olla päris.“

Ta haav on punane sõõr, mis aina kasvab. Pruut silmitseb seda ja ütleb: „Kuidas te võite seda mulle teha?“

Aga kas Phoebe ikka teeb midagi talle? Kui mitte Phoebe, siis rikub miski muu selle ära. Nii need asjad pulmas käivad. Nii

need asjad elus käivad. Ikka üks asi teise järel. Pruudil on aeg seda teada saada.

„Uskuge või mitte, sel pole tegelikult teiega mingit pistmist,“ ütleb Phoebe.

„Muidugi on!“ ütleb pruut. „See on minu pulm! Ma olen seda kogu oma elu plaaninud!“

„Mina olen seda kogu oma elu plaaninud.“

Alles neid sõnu öeldes taipab Phoebe, et see on tõsi. Mitte et ta oleks tahtnud alati oma elu lõpetada. Kuid see on alati olnud idee, enesehävitusnupp, mille olemasolu Phoebe pole kunagi unustanud, isegi oma kõige õnnelikumatel hetkedel. Ja kust see kurbus tuli? Kas isa andis selle edasi nagu verehaiguse?

„Palun,“ ütleb pruut. „Palun ärge tehke seda siin.“

Aga ta peab. See on ainus koht, mis tundub õige: viietärni-hotell tuhande miili kaugusel kodust, täis rikkaid võõraid, keda ta surm ei häiri, ja töötajaid, kes on nii hästi drillitud, et nad üksnes vangutavad ta surnukeha kõrval seistes pead ja toimetavad ta hommikul märkamatuult teenindusliftiga minema.

Aga siin on pruut, juba endast väljas.

„Palun,“ kordab pruut uuesti nagu laps ja Phoebe taipab korraga, et seda ta ju ongi. Kahekümne kuuene. Võib-olla kahekümne kaheksane? Samasugune laps, nagu olid tema ja ta abikaasa abielludes. Pruut ei taipa veel, mida abielus olemine tähendab. Kõike jagada. Ühine pangaarve. Käia lahtise uksega pissil, rääkides samal ajal abikaasale lugu pingviinidest loomaaias. Ja siis, ühel päeval, ärkad sa täiesti üksi. Vaatad tagasi oma elule, nagu olnuks kõik unenägu, ja mõtled: mis kurat see veel oli?

„Aga teie abikaasa?“ teeb pruut Phoebe abielusõrmust märgates katse. „Teie lapsed?“

Phoebele aitab olukorra selgitamisest. Ta ulatab pruudile oma viimase pabertaskurätiku.

„Võtke seda kui pulmakingitust,“ ütleb Phoebe. „Loodetavasti saate teie kaks väga õnnelikuks.“

Uks avaneb. Ülemine korrus. Phoebe on viimaks päral. Aga otse loomulikult pole tegelikult oluline, kus ta on. Ta võib olla

ülemisel korrusel, ookeani ääres või oma maja väikeses magamis-
toas. Mingit õnnelikku paika pole olemas. Sest kui ollakse õnnelik,
on kõik paigad õnnelikud. Ja kui ollakse kurb, on kõik paigad
kurvad. Nad olid Ozarki mägedes neil jubedatel puhkustel käies
nii õnnelikud, nad naersid enam-vähem kõige üle. Ja käterätid
olid närused ja lühikesed, aga sellest polnud lugu, kuna need
paljastasid reieni ta abikaasa sportlikke jalgu. Sa šokeerid mind,
ütles ta mehele.

„Lila!“ hüüab Kõrge Krunn koridori teisest otsast.

Neil kummalgi ei ole pääsu. Pruut silub kleiti, valmistub
taas olema pruut, kuid märkab siis punast plekki seelikuservas.

„On see veri?“ küsib ta Phoebe käest.

Kleit on rikutud. Nad teavad seda mõlemad. Nad on kaks
naist, kes on suurema osa elust oma aluspesu peale veritsenud,
ja nad teavad, et seda ei päästa enam miski. Kuid pruut tõmbab
Kõrge Krunni ja Kaelapadja lähenedes sügavalt hinge ja ajab taas
nende tervitamiseks käed laiali. Phoebe küsib endalt mõttes, kui
mitu korda peab pruut seda täna õhtul tegema.

„Me oleme samal korrusel!“ ütleb Kõrge Krunn, sellal kui
Kaelapadi silmitseb haava Lila käel, aga ei ütle midagi. Nad on
head pruutneitsid: ei osuta asjadele, mis pruudi inetuks teevad.

„Millises toas te olete?“ küsib Lila.

„Gloucesteris,“ vastab Kõrge Krunn. „Kas nii seda hääldataksegi?“

„Ma arvan, et õige on vist Gloster,“ ütleb Kaelapadi.

Phoebe hakkab mööda koridori kõndima, jättes pruudi ta
enda kootud pulmavõrku siplena; võrku, mida ta väikese lapsena
kuduma asus, unistades praegusest hetkest.

Ja kas Kõrge Krunn ja Kaelapadi mäletavad teda homme
hommikul pärast seda, kui ta surnukeha on minema toimetatud?
Kas nad mõtlevad, kas see surnud naine on seesama, keda me liftist
välja astumas nägime? Või mäletavad nad ainult pruudi nägemist?

Koridor muutub edasi liikudes hämaramaks, seda valgustab
üksainus ideaalse asukohaga vasest seinalamp. Phoebe möödub
alkoovist, kus asub jäämasin, mis meenutab talle teisi, kehvemaid
hotelle, selliseid, kus ta peatus oma vanas elus konverentsidel käies

ja üheksateistkümnenda sajandi abielust ettekandeid pidades. Seal on ka müügiautomaat, kuid see on otsekui mingi rikaste inimeste vahelise kokkuleppe alusel peidus kõrge kuldlehtedega kaetud seina taga. See on kena hotell. Kui te soovite teha midagi sellist, mida ei tohiks, siis palun tehke seda privaatsetl.

Oma tuppa jõudes keerab Phoebe ukse lukku. Ta tunneb teravat metalset kõlksatust kuuldes rahulolu. Ta on taas üksi. Ta toetab selja vastu ust ja ta pilk langeb enne ookeanivaate või lambi kuldsete tuttide imetlemist alla ja ta taipab, et hoiab endiselt käes kinkekotti. Ta võtab Saksa šokolaadiveini välja. Väike pudel mingit vedelikku nimega Everybody Water. Küünal, mille on käsitsi valanud peapruutneitsi, kes ta selline ka poleks. Pakk küpsiseid, mis meenutab nii palju kui juriidiliselt võimalik Oreoid. Ma ei söö enam iialgi ühtki Oreo küpsist, mõtleb Phoebe. Ja just nende väikeste asjadega ei suuda ta leppida. Et ta ei joo enam mitte kunagi veini. Ei tunne enam mitte kunagi oma abikaasa sõrmi mööda selgroogu alla liikumas. Ei tunne, kuidas keha tahab ikka ja alati olla keha.

Ta avab Saksa šokolaadiveini ja võtab sellest lonksu. Pruudil on õigus. See on parem, kui arvata võiks.